

Frankenstein

de Mary Shelley

Dissabte 25 d'abril

10:00h

Mary Wollstonecraft Shelley va néixer a Londres l'any 1797. És filla de la filòsofa feminista Maru Wollstonecraft i del filòsof polític William Godwin. Va ser criada en un ambient molt culte i progressista, va rebre una educació informal i variada. L'any 1814 va conèixer a Percy Bysshe Shelley amb qui es va escapar "al continent". Es van casar l'any 1816 quan va morir la dona del poeta.

Va tenir una vida personal desgraciada, plena de pèrdues d'éssers estimats i de malalties, i diuen alguns crítics que això la va portar a escriure aquesta obra de final pessimista i tràgica fins a les seves últimes conseqüències, però amb la que va deixar de ser "filla de" i "esposa de" i va entrar per la porta gran a l'Olimp dels Escriptors Immortals.

Frankenstein o el Prometeu modern és l'obra que universalitza el seu nom com a escriptora. Va ser publicada l'any 1818 i des de llavors s'ha portat al teatre i al cinema en diverses ocasions.

Altres de les seves obres són: *Matilda* (1959), *Valperga* (1823), *L'últim home* (1826), *Perkin Warbeck* (1830), *Ladore* (1835), *Falkner* (1837) a més d'un gran nombre d'articles, contes i cinc volums de biografies.

Frankenstein o el Prometeu modern sorgeix durant l'estada del matrimoni Shelley a Villa Diodati (Ginebra, Suïssa), durant l'estiu de 1816. En una de les moltes vetllades que compartien amb Lord Byron, després de la lectura d'algunes llegendes alemanyes, el poeta anglès va proposar a cadascun dels presents que escrigués una història de fantasmes. I d'aquesta manera es va concebre la novel·la que va consagrar a Shelley com una gran escriptora malgrat la seva joventut.

El relat s'inicia amb quatre cartes de Robert Walton, un explorador que li explica a la seva germana les vicissituds de la seva travessia al pol nord i l'inesperada trobada amb el Dr. Víctor Frankenstein en aquestes latituds. A continuació, es desenvolupa, al llarg de deu capítols, la història de Víctor, un jove metge que, obsessionat per conèixer les fonts de la vida, crea un ésser producte de la unió de fragments de cadàvers. L'experiment resulta un èxit, però a partir d'aquest moment, creador i criatura quedaran condemnats: el primer, per haver ocupat el lloc dels déus (per això el subtítol amb el mite de Prometeu); i el segon, perquè el seu aspecte el condemna a la soledat, el rebuig i el desamor. A partir del capítol 11 es desplega el dolorós relat de la criatura, aquest ésser innominat, naturalment bo però corromput per la societat, tret que el vincula amb un text emblemàtic del Romanticisme: *Emili o De la educació* (1762) de J. J. Rousseau.

"L'experiment" neix bo i innocent, però la societat i el contacte amb ella són el que desperta el monstre que hi ha en ell, a més de l'abandó del seu propi pare i de la falta d'afecte que pateix des d'un primer moment.

Una novel·la de terror, al·legoria d'una època i ciència-ficció resulten algunes de les múltiples possibilitats que ofereix aquest clàssic de la literatura universal el sentit del qual es va renovant i multiplicant al llarg del temps.

Amb els gran clàssics passa sovint que es crea una història paral·lela amb els trets més mítics, que és la que queda en el coneixement popular, i es perd la riquesa i la profunditat del retrat original.

Es tracta d'una novel·la tant coneguda com poc llegida. Amb molt poc a veure amb la pel·lícula en blanc i negre que va crear un referent cultural.